

HiFi
SOUND & MUSIC

Niets dan muziek

Het verhaal achter de Master Fidelity NADAC L

DOOR JOACHIM PFEIFFER

Chopin: Nocturne nr. 8 in Des majeur, vertolkt door Bruce Liu. Verschenen in 2026 bij Deutsche Grammophon.

Voorlopig stream ik deze meesterlijk vastgelegde vertolking nog via een MacBook Air. Toch weet ik nu al dat mijn tevredenheid – sterker nog: mijn geluk – met dit Apple-apparaat een houdbaarheidsdatum heeft. Zodra de speciaal hiervoor ontwikkelde NADAC S de computer vervangt, kan ik me vermoedelijk al na een paar uur niet meer voorstellen dat ik deze taak ooit aan een ander apparaat heb toevertrouwd.

Maar dat is toekomstmuziek.

Waarom ik daar zo zeker van ben? Door wat ik nu hoor. Het testexemplaar dat hier staat, maakt een ronduit overweldigende indruk. Zo'n groot verschil had ik simpelweg niet verwacht.

Sinds enkele weken staat hier – helaas maar tijdelijk – een Master Fidelity NADAC L. Een analoge voorversterker, ontwikkeld door dezelfde mensen die met de D/A-converter NADAC D en de afzonderlijke masterclock NADAC C mijn kijk op muziekweergave radicaal veranderden.

Mijn reserves ten aanzien van digitaal vastgelegde muziek zijn verdwenen. Ik hoef niet langer per se een plaat op te zetten om muziek ontspannen en authentiek te beleven – niet alleen met mijn oren, maar ook met mijn hart. Dankzij NADAC kan dat nu ook digitaal, op een uitzonderlijk hoog niveau én met vrijwel onbeperkte toegang tot alles wat ooit is uitgebracht – via Qobuz, Tidal en wat er verder nog is.

Zoals deze Chopin op het album Lunaris.

Ik luister, vergelijk en sta versteld

Nog gisteren zat ik in mijn huidige opstelling zielsgelukkig naar dit juweeltje te luisteren: met mijn voorversterker voor het leven, de Cello Audio Suite, een geleende Spectral DMA-260-eindversterker en de legendarische Martion Bullfrog.

Zo'n grote klanksprong had ik, zoals gezegd, hooguit van een andere bron verwacht. Concreet: van de NADAC S.

Toegegeven: ook van de NADAC

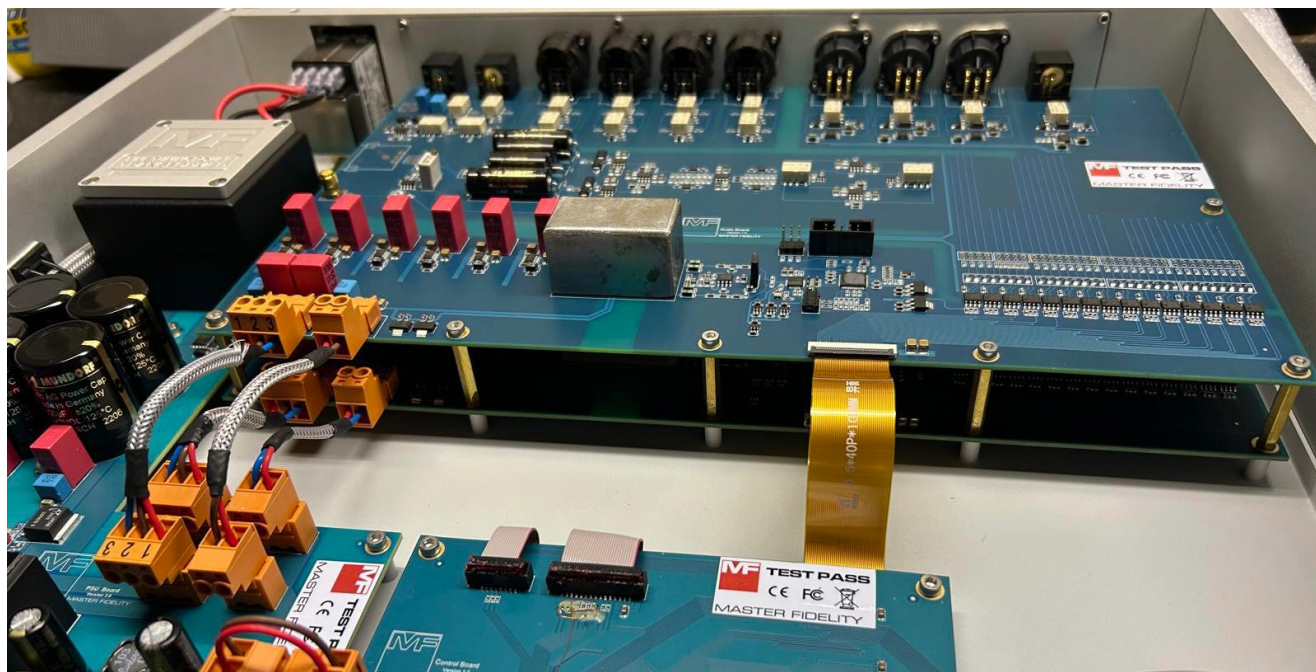
L verwachtte ik winst, maar hooguit een subtiele verbetering. Misschien wat minder ruis, een betere doortekening. Je kent ze wel: die kleine verschillen waarover de scherpslijpers in de hifiwereld zich zo graag opwinden. Volgens hen doen ze er niet werkelijk toe; de akoestiek van de luisterruimte heeft immers veel meer invloed.

Het liefst zou ik die onvermoeibare critici allemaal uitnodigen voor een kleine bekeringsessie.

Jongens, misschien hebben jullie in 99 procent van de gevallen gelijk. Maar hier vinden jullie argumenten hun Waterloo.

De NADAC L laat namelijk overtuigend horen hoe groot de invloed van een voorversterker kan zijn. Of beter: hoeveel hij bepaalt van wat er van de muziek tot ons doordringt.

Ik verving de verfijnde Spectral-eindversterker voor de aardigheid door oudere werkpaarden met bescheidener prijskaartjes, om te beginnen met een Tannoy TA 600. Natuurlijk klonk dat anders – vooruit, ook slechter. Maar de kern van de muziek bleef overeind. Op Lunaris volgden na Chopin Beethoven, Debussy en Bach. Al snel luisterde ik niet meer om te

Duidelijke scheiding: besturing, voeding en analoge signaalverwerking zijn in de NADAC L strikt van elkaar gescheiden.

beoordelen, maar alleen nog om te genieten.

Ik probeer het te beschrijven: van elke noot word je bijna euforisch. Het liefst zou je de pianist erbij halen en vragen: had je dit voor ogen toen je speelde? Verbaast het je niet dat jouw spel hier in mijn woonkamer zo ontspannen, vanzelfsprekend en geloofwaardig klinkt?

Het enige probleem, zou de pianist me kunnen influisteren, is dat hij dit wel vaker hoort. En ja, bij anderen klinkt het soms ook echt goed.

Maar volgens mij hebben ze hem niet begrepen.

Wat overall als goed wordt bestempeld, hoeft nog lang niet juist te zijn.

Neem mijn Cello Audio Suite. Ik bezit hem al tientallen jaren. Hij is meerdere keren onderhouden en dankzij nieuwe onderdelen ook een paar keer opnieuw tot leven gewekt. Voor mij bleef hij altijd de maatstaf. Alles wat in de loop der jaren voorbijkwam en tijdelijk zijn werk overnam, verbleekte naast de Cello.

Niet altijd meteen. Maar door de jaren heen werd één indruk steeds sterker: de andere voorversterkers klonken niet alleen anders. Naast de Cello klonken ze uiteindelijk verkeerd.

Slechts drie keer wankelde die overtuiging serieus. Heel lang geleden bij een Viola-voorversterker van Tom Colangelo. Jaren later bij een groot model van Accuphase. En ten slotte bij de formidabele voorversterker van Boulder. Uiteindelijk bevestigden juist deze voorversterkers de Audio Suite als referentie. Ze ruisten minder en boden meer doortekening, maar in de manier waarop ze de muzikale structuur weergaven lagen ze opvallend dicht bij de Cello.

Met 'structuur' bedoel ik de muzikale stroom, het opbouwen en vasthouden van spanning – kortom alles wat van een reeks tonen muziek maakt.

Na enkele weken met de NADAC L moet ik mijn oordeel opnieuw bij-

»U weet wat een voorversterker kan? Luister naar de **NADAC L** – en twijfel opnieuw.«

stellen.

Dat hij minder ruist dan de Audio Suite? Daar heb ik het niet eens over.

Dat hij klankkleuren iets intenser neerzet? Evenmin.

Maar dat hij de structuur van muziek tot in de fijnste vertakkingen Uitlicht en die zo werkelijk laat stralen – dát is een geschenk.

Het is jammer, maar waar: hifirecensenten zijn zo ongeveer door hun woorden heen. Zeker als ze kritiek moeten leveren. En zodra er lof klinkt, lijken alle componenten verdacht veel op elkaar. Het maakt nauwelijks nog uit welk apparaat wordt besproken: alles is goed, en dus wordt alles inwisselbaar.

De NADAC L is het begin en het einde van een reis

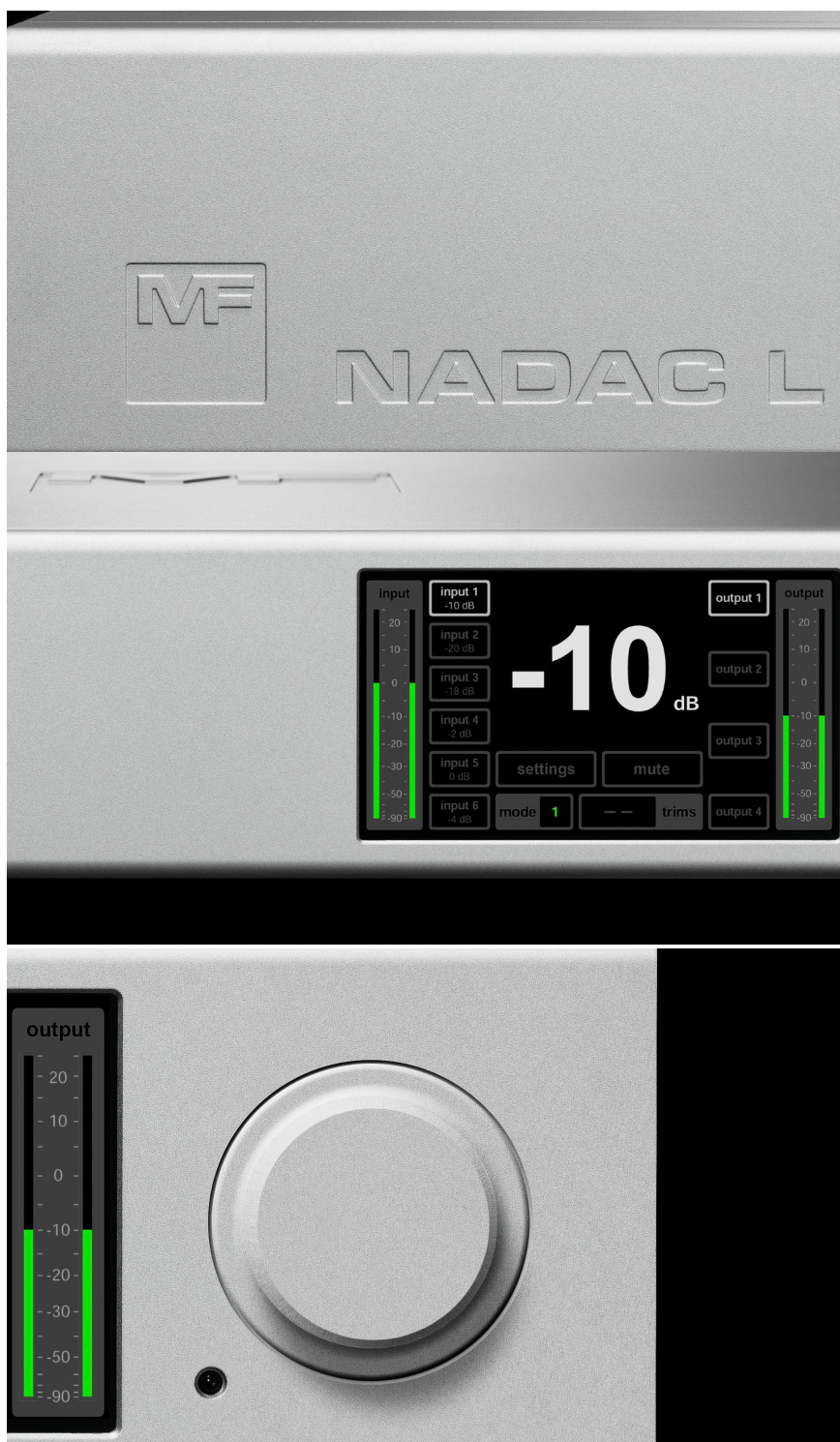
Juist daarom moeten we echte vooruitgang kunnen herkennen. Ik denk dat de NADAC L zo'n component is. Hij bewaart de natuurlijke schaal van instrumenten, van een concertvleugel bijvoorbeeld. Hij plaatst ze in een geloofwaardige akoestische ruimte en brengt die illusie over naar de huiskamer – mits de rest van de keten dat toelaat of zelfs ondersteunt. Hoeveel technische precisie ervoor nodig is om juist deze ruimtelijke verhoudingen onaangestast te laten, zou ik pas later ontdekken. De L is geen probleemoplosser. Wie al een installatie bezit waarin dit klankjuweel zich volledig kan ontplooiën, heeft sowieso een uitstekend systeem. Maar wie denkt dat

het echt niet beter kan, moet de L horen. En zich verbazen.

Er is nog een ander scenario. Wie al veel geld heeft geïnvesteerd en begint te vermoeden dat het misschien naar de verkeerde componenten is gegaan, kan met de Master Fidelity NADAC L opnieuw beginnen: hem als nieuw ijkpunt kiezen en van daaruit het systeem stap voor stap weer opbouwen. Met zo'n referentie wordt dat een stuk eenvoudiger.

Daarbij denk ik aan een luisteraar uit de Verenigde Staten. Ik ken hem niet persoonlijk, maar heb vaak met hem gebeld. Na een van die gesprekken kocht hij de NADAC D en sindsdien verkeert hij in een akoestische zevende hemel. Zijn Viola-voorversterkercombinatie is van topniveau en met de Wilson Audio Alexia V zette hij onlangs opnieuw een stap vooruit. Ik weet zeker dat het bij hem fantastisch klinkt. Juist hij zou de NADAC L moeten proberen. Wie denkt de Olympus al te hebben bereikt, ontdekt met de L misschien dat het niet alleen beter kan, maar vooral waarachtiger.

De NADAC L staat inmiddels weer bij distributeur Bert van der Wolf, een opnametechnicus van uitzonderlijk niveau. Zijn opnamen gebruik ik graag om precies te horen wat een systeem wel en niet kan. Für Alina, het kleine meesterwerk van Arvo Pärt dat hij met pianiste Dora Deliyska in zijn kerk opnam, is daarvoor een ideale toetssteen: je hoort hoe een toon ontstaat, zich in de ruimte ontvouwt en die ruimte bijna zichtbaar maakt; hoe hij uitklinkt en toch blijft hangen. Zo authentiek dat je de pianiste bijna

»Digitaal aangestuurd.
 Puur **analoog** waar
 het ertoe doet:
 het muzieksignaal.«

kunt 'ruiken'. De Audio Suite laat het vermoeden – de NADAC L geeft zekerheid.

Master Fidelity noemt de NADAC L een 'digitally controlled analog preamplifier'. Dat klinkt omslachtig, maar dekt de lading: de bediening is digitaal, het muzieksignaal blijft puur analoog. Touchscreen, display en besturingslogica zijn elektromagnetisch strikt gescheiden van het eigenlijke audiosignaalpad. Of de digitale elektronica het analoge audiodeel toch enigszins beïnvloedt? In theorie niet volledig uit te sluiten; in de praktijk irrelevant.

De praktijk: door- dacht, met één analoge blinde vlek

Aan aansluitingen gelukkig geen gebrek: naast vier gebalanceerde XLR-ingangen zijn er twee ongebalanceerde RCA-ingangen. Alle zes zijn pure lijningangen. Wie een platen-speler wil aansluiten, heeft dus een aparte phonovoerversterker nodig. Aan de uitgang zijn drie gebalanceerde XLR-paren en één ongebalanceerd RCA-paar beschikbaar.

Ook bronnen met een zeer hoog uitgangsniveau vormen geen probleem. De XLR-ingangen verdragen tot +24 dBu, oftewel ruim 12 volt. Via RCA is dat nog altijd iets meer dan 6 volt. Dat volstaat voor professionele studioapparatuur en dus in principe ook voor een professionele of semiprofessionele bandrecorder. De ingangsimpedantie bedraagt een royale 500 k Ω ; de uitgangsimpedantie is met 200 Ω via XLR en 100 Ω via RCA juist laag. Een elektrische mismatch hoeft je hier niet te vrezen. De L bedient je via het kleurentouchscreen, de grote draaiknop of de meegeleverde infraroodafstandsbediening. Die laatste ligt prettig in de hand, is overzichtelijk en heeft voor dagelijks gebruik mijn voorkeur. De volumeregeling loopt van -60 tot 0 dB, in stappen van 1

dB. Daarbij betekent 0 dB geen extra versterking, maar simpelweg: geen demping. Dat levert in totaal 61 exact gedefinieerde volumestanden op.

De regeling werkt zonder klik- of schakelgeluiden. Wissel je tussen bronnen waarvoor verschillende niveaus zijn opgeslagen, dan past de L het volume geleidelijk aan. Je schrikt dus niet van een plotselinge niveausprong. Dat is niet alleen prettig, maar gezien de mogelijke uitgangsspanningen ook geruststellend.

Wat betekenen de verschillende 'Modes'? Voor dagelijks gebruik zal 'Mode 1' meestal volstaan. Je kiest een van de zes bronnen, selecteert een van de vier uitgangen en stelt het gewenste volume in. De L onthoudt per ingang het laatst gebruikte niveau en stelt dat bij de volgende wissel automatisch op nieuw in.

De overige modi spreken niet meteen voor zich, maar zijn wel degelijk zinvol. 'Mode 2' is bedoeld voor bi-amping. De eerste twee gebalanceerde uitgangen werken dan samen; als alternatief kun je de derde XLR-uitgang of de RCA-uitgang kiezen. 'Mode 3' groepeerde alle drie de gebalanceerde uitgangen voor tri-amping. Ook hier blijft de ongebalanceerde RCA-uitgang het alternatief.

Vijf modi, één principe

'Mode 4' en 'Mode 5' zijn nog interessanter. In 'Mode 4' kun je voor elke combinatie van ingang en uitgang een eigen niveau opslaan: maximaal 24 afzonderlijke instellingen. Wie verschillende eindversterkers of actieve systemen vergelijkt en hun gevoeligheid exact op elkaar wil afstemmen, heeft hier een bijzonder handig hulpmiddel aan.

'Mode 5' vereenvoudigt dat principe. Per ingang sla je één trimwaarde op die voor alle uitgangen geldt. Geeft de DAC bijvoorbeeld een veel hoger niveau af dan de phonoversterker,

Alles op zijn plaats: zes lijningangen, vier paar uitgangen en de netvoedingssectie.

dan kun je beide bronnen zo op ongeveer hetzelfde volume brengen. De normale volumeregeling werkt vervolgens vanaf die opgeslagen trimwaarde. Voor een installatie met meerdere bronnen die onderling sterk in uitgangsniveau verschillen, is dit waarschijnlijk de handigste oplossing voor dagelijks gebruik.

Het display toont bron, uitgang en volume, maar ook afzonderlijke niveaumeters voor de in- en uitgang. De ingangsmeter laat zien wat de bron werkelijk afgeeft, los van de volumestand en mute. De uitgangsmeter houdt wél rekening met trimwaarde, volume en mute. Piekwaarden blijven telkens tien seconden zichtbaar. Dat is

meer dan visuele opsmuk: je ziet meteen of de bron zelf al een ongebruikelijk hoog niveau levert en wat de L uiteindelijk naar de eindversterker stuurt.

Je kunt alle zes ingangen en vier uitgangen een eigen naam geven. Zo wordt 'Input 1' bijvoorbeeld 'NADAC D', 'PHONO' of, vanwege het beperkte aantal tekens, simpelweg 'STUDER'. Toegestaan zijn hoofdletters, cijfers, spaties, een punt en een koppelteken.

Ook de helderheid van het display is in zes stappen instelbaar. Wie tijdens het luisteren niet voortdurend naar meters en knoppen wil kijken, schakelt de Listening-modus in. Het scherm toont dan alleen nog een discreet verlicht NADAC L-logo. Helemaal uit gaat het display niet, maar het dringt zich nauwelijks nog op. Met de afstandsbediening kun je de bron kiezen, het volume regelen, mute inschakelen en de Listening-modus activeren. Uitgangen omschakelen of basisinstellingen wijzigen kan alleen via het touchscreen.

Tot zover: modern, veelzijdig en – zodra je de vijf modi doorhebt – logisch. Toch heb ik één bezwaar. Voor alle duidelijkheid: ook echt maar één.

Wie digitaal is opgegroeid, zal met dit concept waarschijnlijk prima uit de voeten kunnen. Zelf mis ik echter één ding. Met de NADAC L kun je een analoge bandrecorder namelijk niet zonder beperkingen in je installatie integreren.

De reden is simpel: er ontbreekt iets wat vroeger bij ambitieuze voorversterkers heel gewoon was – een echte tape-monitorschakeling.

Zo'n schakeling biedt meer dan alleen een extra in- en uitgang. Het signaal van de gekozen bron gaat op een vast niveau, onafhankelijk van de volumeregelaar, naar de bandrecorder. Tijdens de opname kun je tegelijk

omschakelen naar de weergave-uitgang van de recorder. Bij een driekopsrecorder hoor je dan niet alleen het ingangssignaal, maar rechtstreeks wat een fractie eerder op band is gezet: de klassieke nabandcontrole. Zo kun je bron en opname vergelijken zonder het signaalpad naar de recorder te onderbreken. Precies die scheiding tussen opname- en luisterpad ontbreekt bij de NADAC L. Alle uitgangen zijn gekoppeld aan de volumeregeling. Er is geen onafhankelijke Record Out met een vast niveau en geen tape-monitoring die je los van het opnamesignaal kunt kiezen.

Master Fidelity, welkom bij de allerbesten

Natuurlijk kun je een Studer op een van de ingangen aansluiten en de bandweergave via de NADAC L uitstekend beluisteren. Met externe schakel- of verdeelapparatuur valt waarschijnlijk ook wel een opnameo-

plossing te bouwen. Maar een bandrecorder zonder beperkingen gebruiken – dus inclusief opnemen en echte nabandcontrole – kan niet.

Ook mijn trouwe lezer Andreas in de Verenigde Staten zal zijn Studer – of beter: alle mogelijkheden ervan – waarschijnlijk niet willen opgeven. Voor hem is de ontbrekende tape-monitorlus geen nostalgische gril, maar een echte beperking.

Je kunt tegenwerpen dat een bandrecorder in 2026 niet meer per se thuishoort in het eisenpakket voor een moderne voorversterker. Dat klopt. Maar juist een apparaat van dit niveau, met zes ingangen, vier uitgangen en een opvallend doordacht signaalbeheer, had het analoge verleden best volledig mee mogen nemen naar de toekomst.

De NADAC L kan bijna alles wat je van een moderne lijnvoorversterker mag verwachten. Alleen op dit ene punt is hij vergeten dat analoog luisteren soms ook analoog opnemen betekent.

Testopstelling: Master Fidelity NADAC D, C en L, naast de Cello Audio Suite en de Matter Axion-luidsprekers.

ANALOOG. TOT IN DE KERN.

Een digitaal aangestuurde voorversterker met een volledig analoge signaalweg, een klikloze volumeregeling die bij –8 decibel toch een relais inschakelt, en een voorversterker die helemaal niet versterkt: de NADAC L zit vol schijnbare tegenstrijdigheden. Joachim Pfeiffer sprak met Weishen Xu over de techniek erachter.

Weishen, Master Fidelity omschrijft de NADAC L als een “digitally controlled analog preamplifier”. Dat klinkt in eerste instantie alsof hij tegelijk analoog en digitaal is. Wat gebeurt er in werkelijkheid met het muzieksignaal?

Uitsluitend analoog. Nergens in het signaalpad van de volumeregeling wordt de muziek gedigitaliseerd. Alleen de aansturing, de bedieningsfuncties en de niveauweergave werken digitaal. De A/D-converter van de Peak Level Meter meet de aanwezige signaalspanning voor de weergave, maar deze meting vindt buiten het eigenlijke audiopad plaats. De analoge en digitale schakelingen zijn galvanisch van elkaar gescheiden. De digitale techniek mag de NADAC L dus bedienen en bewaken – de muziek zelf blijft onaangeroerd.

Waarom zou je daarvoor een eigen ASIC ontwikkelen? Er zijn immers genoeg elektronische volumeregelaars op de markt.

Omdat juist daar voor een groot deel wordt bepaald hoe goed een voorversterker klinkt. Gangbare elektronische volume-IC's bevatten niet alleen de schakelaars, maar ook geïntegreerde weerstandsnetwerken. Die zijn praktisch en voordelig, maar halen noch de nauwkeurigheid, noch de thermische stabiliteit van hoogwaardige discrete weerstanden.

Onze CMOS-ASIC, die samen met een halfgeleiderpartner is ontwikkeld, neemt daarom hoofdzakelijk het vrijwel geruisloze schakelen voor zijn rekening. Het eigenlijke niveau wordt bepaald door externe precisieweerstanden met een temperatuurcoëfficiënt van slechts 2 ppm. Bij conventionele geïntegreerde weerstanden kan die oplopen tot 400 ppm.

Zo combineert de NADAC L de nauwkeurigheid van elektronische aansturing met de kwaliteit van discrete analoge componenten. Het volume is in 60 stappen regelbaar van 0 tot –60 decibel; de afwijking tussen beide kanalen blijft in elke stand kleiner dan 0,03 decibel. Doorslaggevend is niet alleen

hoe uitzonderlijk klein deze afwijking is, maar vooral dat

deze nauwkeurigheid over het volledige regelbereik behouden blijft. De niveauverhouding tussen het linker- en rechterkanaal verandert daardoor bij het regelen van het volume vrijwel niet – een essentiële voorwaarde voor een stabiel fantoommid-den en een nauwkeurige ruimtelijke weergave.

Waarom niet gewoon een hoogwaardige gemotoriseerde potentiometer of een klassieke relaisschakeling?

Een gemotoriseerde potentiometer is elegant en beproefd, maar vooral bij lage niveaus kunnen de gelijkloop en kanaalscheiding eronder lijden. Een schakeling met relais biedt in principe zeer goede signaaleigenschappen, maar veroorzaakt bij het omschakelen mechanische geluiden en soms korte elektrische storingen. Conventionele volume-IC's zijn gebruiksvriendelijk, maar brengen hun geïntegreerde weerstanden mee – en daarmee ook hun klankmatige en meettechnische beperkingen.

Wij wilden niet tussen deze drie compromissen kiezen. Daarom ontwikkelden we een vierde oplossing: een volledig analoge signaalweg met uiterst nauwkeurige discrete weerstanden en een speciaal daarvoor ontworpen halfgeleider die deze weerstanden vrijwel geruisloos schakelt.

Toch hoor je bij het passeren van de –8-decibelstand een relais klikken. Is dat niet precies het effect dat de eigen ASIC juist moest voorkomen?

Nee, want dit relais regelt niet de afzonderlijke volumestappen. Bij –8 decibel schakelt de NADAC L eenmalig over naar een ander werkbereik – vergelijkbaar met een versnellingswissel in een precisie meetinstrument. Zo blijven ruis en vervorming ook bij een sterkere verzwakking uitzonderlijk laag. Het hoorbare mechanische schakelen is dus geen onvolkomenheid van de volumeregeling, maar een bijverschijnsel van een doelbewuste optimalisatie van de signaalweg.

De NADAC L biedt helemaal geen spanningsversterking. Mag een apparaat dat het signaal uitsluitend verzwakt zich dan nog wel een voorversterker noemen?

Wat ons betreft zelfs bij uitstek. Moderne DAC's en phono-voorversterkers leveren doorgaans veel meer uitgangsspanning dan een eindversterker nodig heeft om volledig te worden uitgestuurd. De belangrijkste taak van een voorversterker is tegenwoordig dan ook niet om extra versterking toe te voegen, maar om het beschikbare signaal zo nauwkeurig mogelijk af te stemmen op de ingangsgevoeligheid van de eindversterker.

Elke overbodige versterkertrap zou extra ruis en vervorming veroorzaken en bovendien een eigen klankmatige signatuur toevoegen. De NADAC L beperkt zich daarom tot wat werkelijk nodig is: bronnen selecteren, het niveau regelen en het signaal met zo min mogelijk verandering doorgeven aan de eindversterker.

Master Fidelity spreekt van een echte dual-mono-architectuur. Wat betekent dat, voorbij de bekende marketingterm?

De twee kanalen blijven vanaf de voeding tot en met de in- en uitgangstrappen strikt van elkaar gescheiden. Daarnaast zijn er echte differentiële schakelingen voor XLR en volledig afzonderlijke, consequent asymmetrische signaalwegen voor RCA. Het resultaat blijkt niet alleen uit de opgegeven kanaalscheiding van circa 130 decibel, maar ook uit een faseafwijking tussen de kanalen van minder dan 0,1 graad over het volledige hoorbare frequentiebereik.

Ook de koppelcondensatoren worden niet simpelweg op nominale waarde geselecteerd. Elk paar wordt met een Keysight E4990A-impedantieanalysator gemeten over een bereik van 20 hertz tot 1 megahertz en vervolgens nauwkeurig op elkaar afgestemd. Uiteindelijk draait het niet om één spectaculaire meetwaarde, maar om een zo groot mogelijke overeenkomst in niveau, fase en tijdgedrag tussen beide kanalen. Master Fidelity vat dit ontwikkelingsdoel samen onder de term 'Stereo Signal Integrity': kanaalscheiding, amplitudenauwkeurigheid en fasenauwkeurigheid. Geen van deze eigenschappen creëert op zichzelf een groter of spectaculairder geluidsbeeld. Samen zorgen ze er veeleer voor dat zo weinig mogelijk wordt veranderd aan de ruimtelijke informatie die al in de opname aanwezig is. Het resultaat is een stabiel middenbeeld, een nauwkeurige ruimtelijke weergave en een podium waarvan de contouren ook bij veranderend volume intact blijven.

Voor het analoge gedeelte gebruikt u een geavanceerde lineaire voeding, voor de digitale aansturing daarentegen een schakelvoeding. Waarom die tweedeling?

Omdat elke taak om een eigen oplossing vraagt. De analoge signaalweg wordt gevoed door een lineaire voeding met een speciaal vervaardigde ringkerntransformator, royale buffercapaciteit en meertrapsregeling. Deze werkt ruim onder zijn maximale belastbaarheid en biedt daardoor aanzienlijke reserves voor dynamische pieken.

De besturing vraagt om hogere stromen, maar moet zo weinig mogelijk warmte produceren. Daarvoor is een zeer efficiënte schakelvoeding de verstandigste oplossing. Doorslaggevend is dat beide delen strikt van elkaar geïsoleerd zijn. Niet het type voeding bepaalt het resultaat, maar waar die wordt toegepast en hoe effectief eventuele storingen buiten het audiosignaal worden gehouden.

Wat is het doel van deze uitzonderlijk ver doorgevoerde aanpak? En kan een voorversterker die minder van zichzelf aan de muziek toevoegt, bij een eerste kennismaking paradoxaal genoeg zelfs minder spectaculair overkomen?

De NADAC L moet zo weinig mogelijk van zichzelf aan de muziek toevoegen – en haar evenmin iets ontnemen. Hij is ontwikkeld met als doel de kwaliteit die een NADAC D levert tot aan de ingang van de eindversterker te behouden. Dat kan er bij een eerste kennismaking inderdaad toe leiden dat hij minder spectaculair overkomt. Een voorversterker die bijvoorbeeld harmonische structuren toevoegt of andere klankmatige eigenschappen van zichzelf bezit, kan aanvankelijk meer warmte, body of zelfs meer detail suggereren. Maar wanneer datzelfde karakter ongeacht de opname telkens terugkeert, komt ten minste een deel van die indruk niet uit de opname, maar uit het apparaat zelf. Ons doel is het tegenovergestelde: hoe minder eigen klankkarakter de voorversterker oplegt, des te duidelijker zouden verschillende opnamen hun eigen karakter moeten laten horen. Idealiter hoor je dan ook geen 'volumeregeling', maar alleen verschillende niveaus: zonder stemmen die van plaats verschuiven, zonder een instabiel ruimtelijk beeld, zonder extra hardheid en zonder de grauwe sluier die sommige voorversterkers bij lage volumes over de muziek leggen.

Misschien laat de gedachte achter de NADAC L zich daarom het eenvoudigst zo samenvatten: digitale techniek maakt een uiterst nauwkeurige bediening mogelijk. Analoge techniek zorgt ervoor dat die controle niet ten koste gaat van de muziek.